

[Indenrigsministeren.]

fastslaaet i flere afsagte Domme. Oprindelig opfattede man fra mange Sider Forholdet saadan, at der tilkom Lægen en selvstændig Tavshedsret, og man vil endnu fra Tid til anden se Eksempler paa, at Læger paaberaaber sig en saadan Ret, men det er nu anerkendt, at det drejer sig om en Tavshedspligt, som bestaar overfor den, der har Krav paa Hemmeligholdelse. Tavshedspligten er imidlertid ikke ubegrænset, der gives Tilfælde, hvor denne Pligt brydes. Saaledes har en Læge ligesom enhver anden Borger i Henhold til den almindelige Straffelov en vis positiv Anmeldelses- og Forebyggelsespligt, naar han er vidende om, at visse alvorlige Forbrydelser tilsigtes begaaet. Endvidere har en Læge altid ubetinget Pligt til at afgive Vidnesbyrd for Retten, det, man i Almindelighed kalder Lægens Vidnepligt. Men ogsaa herudover kan der blive Tale om at bryde Tavshedspligten, nemlig i Tilfælde, hvor Hensynet til, at Lægen udtaler sig, overvejer Patientens Interesse i, at det paagældende Forhold bevares som en Hemmelighed. I Overensstemmelse hermed straffer den nye borgerlige Straffelov af 1930 den Læge, der røber Privatlivet tilhørende Hemmeligheder, der er kommet til hans Kundskab ved Udøvelsen af hans Virksomhed, medmindre han har været forpligtet til at udtale sig eller har handlet i berettiget Varetægelse af almen Interesse eller af eget eller andres Tarv.

Om Lægers Indberetningspligt gælder Bestemmelserne i Loven om Sundhedsvæsenets Centralstyrelse af 1932. Lægerne staar under Tilsyn af Sundhedsstyrelsen, som paaser, at de afgiver de Anmeldelser og Indberetninger, der afkræves dem til Fremme af den offentlige Sundhedspleje i Overensstemmelse med de derom givne Forskrifter. En Indberetningspligt er paalagt Læger om visse Sygdommes Forekomst — der findes Bestemmelser herom i Lov af 1906 om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed og venerisk Smitte, Lov af 1915 om Foranstaltninger mod smitsomme Sygdommes Udbredelse og Lov af 1918 om Foranstaltninger til Tuberkulosens Bekæmpelse.

Vedrørende Udstedelse af Lægeattester har der ikke hidtil af det offentlige

været givet særlige Regler bortset fra Sundhedsstyrelsens Cirkulære af 20. November 1913, hvorefter der i Lægeattester bestemte for Ikke-Læger saa vidt muligt skal benyttes danske Udtryk. Ej heller gælder særlige Regler om Ansvar for Udstedelse af urigtige eller unøjagtige Attester. En Læge, som udsteder en bevidst urigtig Attest, vil kun kunne straffes, naar han derved gør sig meddelagtig i en anden Forbrydelse, eller hvis Attesten er beregnet til offentlig Brug.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Lægehonorarer findes der for saa vidt i Lovgivningen endnu Takstbestemmelser, nemlig i Forordningen af 4. December 1672, jfr. Plakat af 14. Maj 1813. De Takster, der findes her, omfatter dog kun „Besøg“, med eller uden Receptskrivning, hos Patienter, medens kirurgisk Behandling, Fødselshjælp, Massage og lignende ikke falder ind herunder. Endvidere er Taksterne kun Minimumstakster, saaledes at Domstolene, som af og til har faaet forelagt Takstspørgsmaal til Paakendelse, har fastsat Honoraret efter et Skøn over, hvad der findes ret og rimeligt, dog saaledes, at man ikke er gaaet under de Takster, der findes i disse gamle Bestemmelser. For enkelte Lægeforretninger er der i Lovgivningen fastsat eller givet Hjemmel for at fastsætte særlige Takster. Det gælder saaledes Fabrikloven. Bemyndigelse til at fastsætte Takster for Lægeattester er tillige givet ved Lovbekendtgørelsen af 14. Juli 1927 om Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde og i Loven af 16. Juli 1927 om Invalideforsikring.

En praktiserende Læge er i Øjeblikket ikke pligtig til at give Kredit. En Læges Honorar er i Henhold til Bestemmelserne i Konkursloven af 1872 privilegeret i Konkursboer for det foregaaende og det løbende Kalenderaar.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, i hvilken Grad der findes Ret til her i Landet at udøve Lægevirksomhed uden Eksamen, er Forholdet i Øjeblikket det, at kun Personer med dansk lægevidenskabelig Embedseksamen har Ret til at udøve Lægegerning her. Dog kan der af Indenrigsministeren meddeles andre Personer Tilladelse til at udøve begrænset Lægevirksomhed, naar de paagældende „have erhvervet sig ud-